

živu vdané dcery, které se od manžela nedostává dostatečného výživného nebo, jak to vyjádřil odvolací soud, že vyživovací povinnost rodičů manželky může být širší než vyživovací povinnost manžela, a hledíc na to, že nutnost a přiměřenost ošetrovacích nákladů vůbec žalovaný nepopřel, jest žalobní nárok vůči žalovanému oprávněn potud, pokud to odpovídá jeho majetkovým poměrům. V té příčině však schvaluje dovolací soud závěr prvního soudu, že spoluvlastník rolnického hospodářství přes 4½ ha rolí, 3½ ha luk a pastvin a přes 7 ha lesů, který vlastní (spolu s manželkou) 2 koně a 12 kusů hovězího dobytka a má celkem (rovněž spolu s manželkou) dluhy ve výši okrouhle 12.000 Kč, bez újmy pro výživu svou a své rodiny jest s to, aby hradil ošetrovací náklady, jež vznikly ošetřováním dcery v ústavu choromyslných alespoň částkou 10 Kč denně.

Čís. 17114.

Obecní zřízení (zák. č. 16/1920 Sb. z. a n.).

Proti rozhodnutí obecní disciplinární komise, jímž byl obecnímu zastupitelstvu učiněn návrh na propuštění obecního zřízence, není dalšího opravného prostředku podle § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n.; soudy přezkoumávají celé kárné řízení provedené proti obecnímu zřízení a skončené výrokem o jeho propuštění jako součást usnesení obecního zastupitelstva, jímž byl obecní zřízenec propuštěn.

Propuštěný obecní zřízenec jest oprávněn požadovati plat za dobu po svém propuštění jen tenkrát, jestliže dokáže, že propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva bylo buď po stránce formální nebo po stránce viny vadné.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1938, Rv I 99/37.)

Žalobu, kterou se žalobce — bývalý obecní policejní revisor — na žalované obci domáhal zaplacení platu 8.400 Kč s přísl., zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Žalobce dovozuje, že má nárok na zažalovaný plat, ježto byl propuštěn ze služeb žalované obce dříve, než bylo rozhodnuto o jeho stížnosti proti nálezu kárné komise první stolice disciplinární komisí druhé stolice. Tento svůj právní názor opírá žalobce o ustanovení § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n., z něhož prý vyplývá, že především musí být předcházející kárné řízení pravoplatně skončeno, má-li obecní zastupitelstvo podle něho býti oprávněno k propuštění obecního zaměstnance, pro kterého byl v nálezu disciplinární komise první stolice navržen trest propuštění. Při tom žalobce poukazuje na ustanovení § 8 vlád. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n., že jest dovolena stížnost proti rozhodnutí dis-

disciplinární komise první stolice na disciplinární komisi druhé stolice, a uplatňuje, že tato stížnost jest přípustná již proti rozhodnutí disciplinární komise první stolice, jímž jako trest bylo navrženo propuštění obecního zřízení, a nikoli teprve proti usnesení obecního zastupitelstva, kterým byl obecní zřízenec skutečně propuštěn. Také se žalobce k odůvodnění tohoto svého právního názoru dovolává judikatury nejvyššího soudu, kterou bylo uzáváno přezkoumání rozhodnutí disciplinární komise první stolice disciplinární komisí druhé stolice. Nejvyšší soud sice opětně vyslovil přípustnost stížnosti proti rozhodnutí disciplinární komise první stolice na disciplinární komisi druhé stolice podle § 8 uved. vládn. nař. (tak na př. rozh. č. 12873, 15774 Sb. n. s.), avšak upustil od tohoto svého právního názoru, přihlédnuv k rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 14. května 1937, č. j. 871/36 (srov. roč. XIX., seš. 18., str. 1749 Sb. n. s.) a připojiv se k jeho odůvodnění, v kterém bylo vyloženo, že k rozhodnutí o neplatnosti propouštěcího usnesení obecního zastupitelstva jsou příslušny soudy a že vláda nebyla zmocněna, aby nařízením podrobila propouštěcí usnesení obecního zastupitelstva vyššímu administračnímu přezkoumání. Pro stručnost se odkazuje k vyvrácení vývodů dovolání na toto rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že ani proti rozhodnutí disciplinární komise první stolice, ve kterém byl obecnímu zastupitelstvu učiněn návrh na propuštění obecního zřízení, není dalšího opravného prostředku podle § 8 vládn. nař. č. 483/1920 Sb. z. a n. a že soudy přezkoumávají celé kárné řízení podle § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. proti obecnímu zřízení provedené a propuštěním obecního zřízení skončené jako součást usnesení obecního zastupitelstva, kterým byl obecní zřízenec propuštěn. I kdyby tudíž bylo správné tvrzení žalobcovy, že nebyla dosud vyřízena stížnost, kterou podal již proti rozhodnutí disciplinární komise, ve kterém byl pro něho navržen trest propuštění, nemění to nic na právních účincích usnesení obecního zastupitelstva, kterým byl žalobce propuštěn a kterým byl služební poměr žalobcův u žalované obce zrušen. Poněvadž se tak stalo po provedení kárného řízení, bylo vyhověno při propuštění žalobcově ustanovení § 10 zák. č. 16/1920 Sb. z. a n. a žalobce byl by oprávněn požadovati plat jen tenkrát, kdyby se mu bylo podařilo dokázati, že propouštěcí usnesení zastupitelstva žalované obce bylo ať již po stránce formální, ať po stránce viny vadné, a tudíž proti němu bez právních účinků spojených s ním jinak podle § 10 zákona č. 16/1920 Sb. z. a n. Že tomu tak bylo, v dovolání již ani neuplatňuje.

Čís. 17115.

Kdo nabyl vlastnického práva k pozemku jeho zastavením (§ 418 obč. zák.), nemůže účinně odporovati žalobou podle § 37 ex. ř. exekuci na onen pozemek věřitelem, pro něhož vázlo zástavní právo ještě před zastavením pozemku připsaného povinnému i v době zahájení exekuce jako vlastníkoví.